

Đề bài: Nghị luận xã hội về bức tranh cuộc đời

Bài làm

Sống một cuộc đời cũng như vẽ một bức tranh, nếu bạn nghĩ càng lâu về những điều mình muốn vẽ, nếu bạn dự tính được càng nhiều màu sắc mà bạn muốn thể hiện, nếu bạn càng chắc chắn về chất liệu mà mình muốn sử dụng, thì bức tranh trong thực tế sẽ càng giống với hình dung của bạn hơn. Bằng không, có thể nó sẽ là những màu mà người khác thích, là bức tranh mà người khác ưng ý, chứ không phải bạn.

Nếu cuộc đời là một bức tranh, hãy tự cầm bút lên và vẽ nên kiệt tác của đời mình. Kiệt tác đó có thể chỉ là một bức tranh tĩnh vật hay bức chân dung bình thường thôi, nhưng bạn biết không, đâu đó trong nó vẫn hiện lên tính cách, hiện lên số phận của mỗi con người. Bức tranh cuộc đời cũng giống như một bữa tiệc sang, cần phải có vị đắng, cay, ngọt, bùi thì bữa tiệc đó mới có giá trị. Bức tranh phải chứa đựng những mảng màu khác nhau thì đó mới là một bức tranh có hồn. Nếu sắc xanh biểu hiện những khoảng trời tự do, sắc tím biểu hiện cho tính mộng mơ thì sắc đen lại đại diện cho những thất bại, những khổ đau mà ta gặp trong đời. Trước những khó khăn thử thách ấy, mỗi người sẽ tự chọn cho mình một cách đón nhận, đôi đầu để có một hướng đi riêng. Có người phớt lờ cho số phận, có người trốn chạy đi tìm nơi trú ẩn, có người tự thay đổi để thích nghi, cũng có người tự chìm vào biển tự thương thân để rồi ngã gục. Thế nhưng, bất kể là ai, tự đáy lòng của mỗi con người đều tồn tại một khát vọng mãnh liệt, đó là khát vọng sống, và được luôn là chính mình. "Nếu một ngày cuộc sống của bạn bị nhuộm màu đen, hãy cầm bút lên và điểm tô những vì sao lấp lánh". Và đừng vì những khiếm khuyết của bản thân mà sợ hãi, mà muốn xé đi bức tranh cuộc đời. Bức tranh của chúng ta ra sao, luôn ngập tràn những cơn dông, đám mây đen hay chỉ hiện lên những vì sao lấp lánh, tất cả đều phụ thuộc vào cách ta đối mặt với những khó khăn thử thách ta gặp trên con đường. Hãy cố gắng vươn lên, vượt qua những nỗi sợ của bản thân, tiếp tục cầm bút trên tay và vẽ lên cuộc đời một cách rõ ràng.

Vẽ bức tranh cuộc đời cũng như vẽ bức tranh nghệ thuật khác thôi, những nét vẽ đầu tiên có bao giờ đẹp được đâu, nhưng qua thời gian cùng với sự kiên trì luyện tập và học hỏi của bản thân, những bức tranh hoàn thiện hơn sẽ được ra đời. Thay vì sợ vẽ sai, ta nên tập vẽ từ bước đầu. Khi ta còn nhỏ, khi ta chỉ mới bập bẹ biết nói, biết đi, thì chính cha mẹ, gia đình sẽ giúp ta phác họa nên vài nét chính, vài nét vẽ thô kết đầu tiên tạo nên tuổi thơ, tạo nên kí ức ngọt ngào. Lớn hơn chút nữa, nhà trường sẽ là nơi hướng dẫn chúng ta, và đến khi cận kề với tuổi vị thành niên thì chính chúng ta sẽ tự tạo nên nó.

Cha mẹ thường bảo để cha mẹ giúp cho, để bức tranh trở nên sinh động hơn, và có hồn hơn, nhưng nếu để cha mẹ hay bất cứ ai cầm bút thay thì hóa ra đó chính là bức tranh mà họ đang khát khao, còn ta chỉ là những người biết sống, chỉ biết làm theo, chỉ biết nhìn bức tranh bị phá hỏng đi mà không biết nói một lời nào. Một bức tranh hỗn tạp đa sắc màu, không rõ hình thù hay tên. Một bức tranh của nhiều tác giả vô danh hiện hữu trên đời. Bạn có thể vẽ sai, nhưng bạn vẫn có thể sửa, bạn có thể gặp nhiều khó khăn nhưng nên nhớ ta vẫn có thể làm lại cuộc đời. Một đạo diễn người Anh (Allyson Jones) đã từng bảo với mọi người rằng: "Nếu có ai ban cho tôi một cuộc sống không gặp trở ngại nào thì

hấp dẫn thật đấy, nhưng tôi sẽ khước từ đi vì khi ấy tôi sẽ không còn học được điều gì.". Vàng, cô ấy xem thất bại như bài học hay, cô ấy trở thành đạo diễn nổi tiếng người Anh, đạt giải Oscar chỉ khi mới ba mươi tuổi, và cuộc đời của cô dường như được mọi người xem đi xem lại rất nhiều lần, thậm chí còn được họ treo quanh nhà để làm tấm gương.

Và phải luôn nhớ một điều rằng, sống là phải biết đi, phải biết dần thân, phải biết học tập không ngừng, bởi chỉ khi kinh nghiệm tràn đầy, con tim vui sống thì bức tranh mới đẹp, mới trở thành một tác phẩm nghệ thuật, một kiệt tác cho riêng bản thân mình. Tôi luôn khuyên các bạn hãy nên tự đi trên đôi chân của mình, tự vẽ nên cuộc đời mình bằng những đam mê, nhưng đôi khi chúng ta cũng cần phải có cha mẹ kề bên, để khuyên răn, dẫn dắt cho những quyết định của mình, chúng ta có thể thích giao lưu, thích đi nhiều nơi, thích chỉ huy như một cô giám đốc nhưng không biết mình nên chọn ngành nghề nào, lúc đó, cha mẹ sẽ ở bên và đưa ra lời khuyên giúp ta. Họ giúp chúng ta bằng chính tình thương con, nhưng đừng vì thế mà chỉ biết sống bám tựa như con ký sinh trùng. Thật đáng chê trách cho những ai có suy nghĩ lệch lạc này, những con người chỉ biết lợi dụng tình thương, lúc nào cũng chỉ biết nài nỉ, van xin những người thân cầm bút vẽ hộ cho mình. Hãy vươn lên mà sống như những đóa hướng dương, tạo nên kiệt tác của cuộc đời.

Hãy cố gắng giống Adam Khoo- từ một cậu bé ngốc nghếch bị cho là không não của mọi thời đại, nhưng chỉ sau một buổi giáo huấn của một giảng viên, và những ước mơ hoài bão của chính bản thân mình, chàng trai ấy giờ đây đã là chủ tịch của năm tập đoàn lớn nhất Singapore, là tác giả của cuốn sách "Tôi tài giỏi bạn cũng thế". Và hãy bắt chước như anh Nguyễn Ngọc Ký, chàng trai tật nguyền Nick Vuijic đáng yêu giờ đây, họ đã trở thành những thầy giáo ưu tú, đã trở thành tấm gương sáng truyền thêm động lực sống cho nhiều người. Và họ đã chứng minh với cả thế giới rằng "Ta không được chọn nơi mình sinh ra, nhưng ta được quyền chọn cách sống, cách tồn tại trên cuộc đời".

Đây là cuộc sống của bạn, hãy vẽ một bức tranh thật đậm nét và khiến nó trở thành một kiệt tác trên đời. Hãy cứ sống, cứ đam mê, hãy đến những nơi mà bạn muốn đi và hãy biến ước mơ thành hiện thực của đời mình, bởi bạn chỉ có một cuộc đời và một cơ hội để thực hiện tất cả những điều trên.